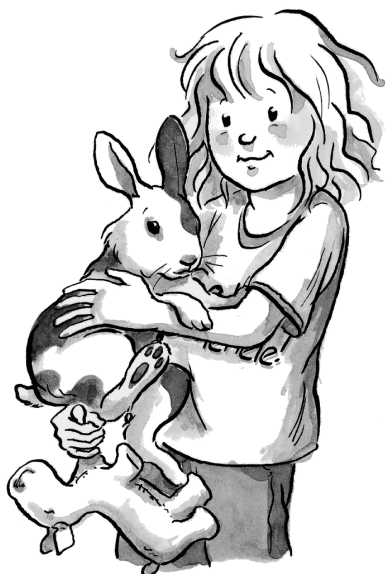

Nasul Reginei

Dick King-Smith

Ilustrații de Ann Kronheimer

Traducere din limba engleză de Cristina Nan

nemi

1

Unchiul Elan

Harmony și Rex Ruff Monty stăteau unul lângă celălalt în cotețul vechi de pui din capătul grădinii.

Cotețul era gol de mulți ani – domnului și doamnei Parker nu le plăceau animalele –, și, cu toate acestea, un miros discret și acru de pui încă mai plutea în aer. În cuști rămăseseră câteva paie mucegăite, iar stinghiile erau pătate de găinaț vechi și uscat.

Cotețul era mic și întunecos, prevăzut cu o singură ferestruică, acoperită cu plasă din sârmă

și cu un oblon din lemn ce putea fi coborât, astfel încât ploaia să nu bată înăuntru; ușa era mică, așa că unui adult i-ar fi fost greu să intre; și, în afară de scânduri, nu aveai nimic altceva pe care să te așezi, cu excepția unei lădițe de ceai răsturnate cu fundul în sus.

Nimic din toate acestea nu contau pentru Harmony, deoarece cotețul era refugiul ei. Aici venea când voia să fie singură, ceea ce se întâmpla adesea. Nu că ar fi fost vreodată complet singură, desigur. Rex Ruff Monty o însoțea pretutindeni.

Harmony Parker era o fetiță de zece ani. Avea ochi căprui, foarte mari. Arăta de parcă n-ar fi fost în stare să alunge nici măcar o găscă. Și într-un fel era adevărat, căci nu ar fi făcut niciodată ceva atât de prostesc. Gâsca era unul dintre multele animale pe care visa să le aibă într-o bună zi, în timp ce stătea pe lădița ei de ceai. Harmony își dorea din suflet să aibă un animal numai al ei.

- Cât aș vrea unul! i-a mărturisit ea lui Rex Ruff Monty. În afară de tine, vreau să spun.

Rex Ruff Monty era un câine de cincizeci și nouă de ani. Nu mai avea decât un ochi, pe celălalt îl pierduse. La început îi aparținuse bunicii lui Harmony. Fusese maroniu-închis și destul de pufos. Acum ajunsese gri și de-a dreptul golaș. Era, în mod evident, un terrier de talie mare, probabil din rasa Airedale. Avea trei picioare țepene, dar al patrulea, cel drept din față, era moale, mai lung și mai uzat decât restul corpului. De acest picior îl ținea Harmony întotdeauna.

- De ce sunt atât de răi? s-a plâns fetița.

L-a luat și l-a întors spre ea pe Rex Ruff Monty, care stătea într-o poziție ciudată pe lădița de ceai, aplecat pe piciorul moale și cu ochiul lipsă întors spre ea.

- Spune-mi tu, l-a îndemnat ea, uitându-se insistent în ochiul lui, de ce trebuie să se poarte așa? Nu e ca și cum mi-aș dori un elefant. Sau șase cimpanzei. Sau cai de circ. Adică nu m-ar deranja să îi am pe toți, dar m-aș mulțumi și cu câțiva șoricei sau măcar cu un gerbil. Dar nu mă lasă și știi de ce, nu?

Harmony a așteptat vreo zece secunde, așa cum faci când vorbești la telefon, apoi a continuat:

- Exact! Ai perfectă dreptate, Rex Ruff Monty! Mami crede că animalele sunt murdare și că transmit boli.

A urmat încă o pauză.

- Cine? Ah, tati! Păi, pe el nu-l interesează. Nu-i plac animalele. Nici oamenii nu cred că îi plac prea mult.

Pauză.

- Cu excepția ei, desigur. Ai dreptate, am uitat de Sclifosita.

Sclifosita era sora mai mare a lui Harmony, pe nume Melody. Avea paisprezece ani și, aparent, era preferata tatălui. Se mândrea cu părul și cu hainele ei. Lui Rex Ruff Monty îi spunea „bestia aia jegoasă“, iar pe stăpâna lui o striga Harm.

- Ce-aș putea să fac? Să-mi doresc în continuare, zici? Adică dorințele mi se vor îndeplini? O, Rex Ruff Monty, ce n-aș da să fie atât de simplu! a exclamat Harmony, apoi l-a luat de piciorul moale și a desfăcut cârligul care proptea ușița cotețului de păsări.

A pornit lent prin grădină, legănându-l încet pe Rex Ruff Monty dintr-o parte într-alta. Căzuse o ploaie de vară, așa că iarba înaltă era udă. Simțea răcoarea ei plăcută pe picioarele goale, de parcă s-ar fi bălăcit în mare. Deodată s-a ascuns în spatele unui măr și a rămas neclintită, acoperind cu o mână gura neagră, din lână a bătrânului câine, atunci când sora ei a ieșit pe ușa din sticlă, chemând-o:

- Harm! a strigat Melody cu vocea ei veșnic autoritară. Unde ești? Mami are nevoie de tine.

Harmony s-a ascuns și mai bine.

- Să nu suflă o vorbă, Rex Ruff Monty! a șoptit ea. Așteaptă până ajunge lângă noi!

A ascultat cu satisfacție strigătele repetate, urmate de vocea mamei sale:

- Du-te după ea, dragă Melody! Sunt sigură că e pe undeva prin grădină.

- O, mamă, dar iarba e udă! Și sunt încălțată cu pantofii noi.

- Grăbește-te, scumpo!

- Hai, mami...

Melody s-a ridicat și a pornit fără tragere de inimă prin jungla umedă numită grădină. În adâncul junglei, leoaica stătea ghemuită și o aștepta rânjind.

- Harm! a strigat-o Melody încă o dată. Pe unde umbli? Ieși odată, bestie ce ești!

La auzul acestei invitații, leoaica a trecut la atac.

Două sunete distincte au ajuns atunci la urechile celor trei persoane aflate în spatele ușilor din sticlă.

Primul a fost un răget îngrozitor, gutural, un mârâit dogit, nu foarte intens, dar de o ferocitate care-ți îngheța inima în piept. Cel de-al doilea a fost un țipăt foarte puternic.

- Vai de mine! a strigat doamna Parker, ridicându-și trupul rotofei din fotoliu. Ce-a fost asta?

Soțul ei și-a împreunat vârfurile degetelor de la mâini și s-a uitat cu atenție la ele peste ochelarii subțiri.

- Mă tem că Melody a căzut în cursă, a spus el tăios. Răgetul perfect al unui animal sălbatic nu putea fi decât al fiicei tale mai mici. (Așa vorbea mereu domnul Parker despre Harmony.)

Apoi tatăl s-a uitat peste vârfurile degetelor la bărbatul din fața lui.

- Presupun că tu, Elanule, care știi atâtea despre animalele sălbatice, ai recunoscut răgetul acela.

- Un tigru bengalez, a răspuns interlocutorul lui fără pic de ezitare. Am auzit unul chiar luna trecută în Bud Bud, tocmai înainte să plec în concediu. Nu știam că astfel de animale există și în Wimbledon.

În acel moment, două fete au dat buzna din grădină. Bărbatul zis „Elanul“ a văzut că una dintre ele era blondă și avea ochi mari, căprui

și o expresie de o inocență angelică. Cealaltă, mai mare și brunetă, părea că tocmai luase o căzătură urâtă. Rochița ei de vară cu volănașe era udă, mototolită și pătată de iarbă.

- Melody, draga mea! a exclamat doamna Parker. Ce...

Pe de o parte, victima ambuscadei era gata să izbucnească în lacrimi de furie, pe de alta, ar fi vrut să o atace pe sora ei mai mică. Cum prima variantă i se părea un gest copilăresc, iar cea de-a doua, prea periculoasă (căci, deși nu începea niciodată cearta, Harmony era bună la bătaie și foarte rapidă), fata a fugit din încăpere, urmată de mama îngrijorată.

- Harmony! a început tatăl, cu voce obosită. El este fratele meu și unchiul tău. S-a întors în concediu din India. Nu cred că vă cunoașteți. În momentul acesta îl consider un norocos. Pe mine vă rog să mă scuzați... a mai zis el, apoi s-a ridicat și a ieșit greoi din încăpere.

- Eu sunt Harmony, s-a prezentat fetița.

I-a întins o mână murdară, pe care bărbatul s-a ridicat și i-a strâns-o în mâna lui mare.

- Pe mine mă cheamă Henry, a zis el, dar lumea-mi zice Elanul.

Cei doi s-au privit cu vădit interes.

Unul vedea o fetiță cu picioarele goale, îmbrăcată cu o pereche de blugi vechi, sfâșiați la genunchi și un tricou decolorat, pe care scria „Salvați balenele!“ Avea picioarele murdare și mirosea discret a pui.

Cealaltă vedea, fără îndoială, un animal.

Cu multă vreme în urmă, Harmony ajunsese la concluzia de neclintit că animalele sunt mai drăguțe decât oamenii - cu câteva excepții, oameni de care auzise sau pe care îi cunoscuse și, deci, și-i imagina, printr-un exercițiu îndelungat, drept un mamifer sau altul, o pasăre, un pește, poate chiar o insectă (profesoara ei era o călugăriță, femelă).

Harmony desena frumos, așa că își ilustrase ideile prin portrete, în care capul unei persoane poposea deasupra corpulului câte unui animal. Ținea ascuns în dormitorul ei un album, pe a cărui primă pagină pășea țațoș un porumbel grăsun și împopoțonat din rasa Pouter, cu gâtul

drept, peste care trona chipul grațios și inexpressiv al mamei sale. Pe pagina următoare se afla un leu-de-mare – tatăl ei –, masiv, cu pielea lucioasă, cu mustață, chel și cu ochi proeminenți. Pe pagina opusă, Melody, cu un ușor strabism, își admira într-o oglindă imaginea de siameză; niciun fir de păr nu era zbârlit în blănița ei lucioasă, iar coada lungă i se răsucea elegant în jurul picioarelor curate.

Uitându-se la unchiul ei Elan, mătăhălos și îmbrăcat în haine din tweed, cu mâinile mari atârându-i la capătul unor brațe foarte lungi, Harmony a observat pe dată asemănarea dintre el și un urs. Și nu un urs oarecare. Fiindcă, deși culoarea care inspirase alegerea poreclei sale descria nuanța bărbii și a mustății, bogata lui podoabă capilară era ușor grizonantă. Un adevărat urs grizzly!

Amândoi au vorbit deodată.

– Nu prea semeni cu tata, a remarcat Harmony.

– Nici tu nu semeni prea mult cu sora ta, a zis Grizzly, și amândoi au izbucnit în râs, destinzându-se.

- Ai vrea să vezi grădina? i-a propus Harmony.
O să-ți arăt ascunzătoarea mea.

- Adică sălașul tigrului?

- O! Știai ce animal imit? Normal că știi, din moment ce ai petrecut atâta timp în India. Deși nu cred că mai există multe exemplare în lume.

- Nu prea multe.

- Ai văzut vreunul? În junglă, vreau să spun.

- Da, câțiva. Și i-ai imitat foarte bine. De unde știi cum rage tigrul când e furios?

- De la televizor. Și i-am auzit și la grădina zoologică. Nu erau furioși, ci mai degrabă înfometăți. Și presupun că le era și dor de casă.

- Nu-ți plac grădinile zoologice?

- Nu sunt sigură. Știu la ce sunt bune. Doar că eu cred că toate animalele ar trebui să fie fericite și nu poți fi fericit câtă vreme nu ești liber.

Cei doi au ajuns la cotețul de păsări. Grizzly s-a ghemuit ca să aibă loc pe ușiță. Harmony i-a oferit politicos lădița de ceai, iar el s-a așezat, ținându-și capul plecat sub acoperișul jos și cu brațele atârându-i pe lângă corp. Se uita la Harmony, care stătea în echilibru pe o stinghie.

- Ți plac animalele, nu-i așa? a întrebat-o el.
- Da, îmi plac mai mult decât...
- Decât ce?
- Decât multe alte lucruri.
- Ce ai?
- Adică ce animale?
- Da.

După o pauză, Harmony i-a răspuns:

- Nu am niciunul.

Auzind acestea, unchiul Elan a ridicat capul brusc și s-a lovit de acoperișul cotețului de păsări.

- Nici câine? s-a mirat el. Nici pisică? Iepuri, porcușori de Guineea, șoricei, papagali? Nimic din toate astea?

Harmony a clătinat din cap. Râcâind po-deaua cu degetul mare de la piciorul desculț, a trasat câteva majuscule în amestecul prăfos de rumeș care o acoperea. Unchiul Elan, așezat vizavi, a citit cuvântul cu capul în jos:

MURDARE

- Asta cred mami și tati despre animale, că sunt murdare, a explicat Harmony cu o voce inexpressivă. Singura modalitate prin care voi putea avea un animal, orice animal, e prin magie. Crezi în magie, unchiule?

- Da, cred.

- Indienii fac mereu magie, nu-i așa? Trucuri cu frânghii, îmblânzitori de șerpi, oameni care stau întinși pe paturi de cuie și alte lucruri asemănătoare.

- Da.

- Și tu te pricepi la magie?

- Puțin.

- Doamne! Mi-aș *dori* să poți face puțină magie cât ești aici. Apropo, cât stai pe la noi?

- Vreo două săptămâni.

Cei doi s-au privit în ochi.

- Nu, a zis unchiul Elan, zâmbind prin barbă. Nu o să mă duc la părinții tăi să le spun că „Harmony ar trebui să aibă un cățeluș, un iepuraș sau un alt animal.“ E treaba voastră. Dar cred că știi cum să te ajut.

- O, cât mi-aș *dori* să o faci!

Au ieșit din coteț și unchiul Elan s-a întins. S-a uitat la cerul albastru, apoi și-a întors privirea spre ochii căprui care îl urmăreau.

- Îți pui adesea dorințe, Harmony? a întrebat-o el.

- Da, a recunoscut fetița, trăgându-l pe Rex Ruff Monty de urechile zdrențăroase.

Atunci au auzit pe cineva strigându-i din capătul grădinii.

- Elanule! a răsunat vocea Leului-de-Mare. E gata ceaiul.

- Harmony, vino să te speli! a gângurit Porumbița.

Siameza era îmbufnată, așa că nu a scos niciun sunet.

- Dorințele se îndeplinesc, nu-i așa? a șoptit Harmony. Uneori?

Ursul Grizzly a pus o labă mare pe umărul ei și a încuviințat din cap.

- Uneori, a încredințat-o el.